

ת"פ 17180/06/16 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד מרדכי יהודה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17180-06-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' יהודה
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

מרדכי יהודה

הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום מייחס לנאשם שני אישומים בעבירות שבוצעו כלפי אמו (להלן: המתלוננת).

על פי האישום הראשון, ביום 4.6.16, בשעה 23:03, הגיע הנאשם לדלת בית המתלוננת בעיר לוד, דפק וצעק "יא זונה בת זונה תפתחי את הדלת, אם תזמיני משטרה אני אשרוף אותך חיה בתוך הבית", וזאת עשה בניגוד לצו שניתן באותו היום מידי קצין משטרה, ולפיו נאסר עליו להיכנס לעיר לוד למשך 15 ימים, וכן ליצור קשר עם המתלוננת למשך 30 ימים. העבירות המיוחסות לנאשם הן: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), וכן הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 לחוק.

על פי האישום השני, ביום 6.6.16, בשעה 13:03 הגיע הנאשם לדלת בית המתלוננת בעיר לוד, דפק וצעק: "תפתחי את הדלת תפתחי את הדלת יא זונה בת זונה תביאי לי כסף". מיד ובסמוך, עזב את המקום. בהמשך, בשעה 15:43 הגיע שוב ודפק על הדלת, אז נעצר. כל זאת עשה הנאשם שעה שניתנה ההוראה החוקית הנזכרת לעיל, וכן ניתנה הוראה נוספת מידי כב' השופטת פרנקל ביום 5.6.16 במסגרת ה"ט 9030-06-16 ולפיה הורחק מן המתלוננת למרחק של 750 מ', ונאסר עליו להטרידה בכל דרך.

הנאשם כפר באישומים וטען כי לא הגיע כלל לבית המתלוננת. בנוסף, טען כי לא ידע על הצו שניתן מידי כב' השופטת פרנקל.

הנאשם חקר ארוכות את השוטרים על מנת להוכיח כי לא ניתן להבין את השתלשלות העניינים, וכי קיימות סתירות בין גרסאותיהם. ואולם, התרשמותי היא כי דרישתו מהם היתה מרחיקת לכת, ולא ניתן לדרוש שיזכרו את הפרטים המדוקדקים בחלוף הזמן. שעה שהאירועים העיקריים מתועדים היטב ומגובים בדו"חות ובעדות המתלוננת עצמה, לא מצאתי פגם בעדויותיהם.

במהלך המשפט עלתה שוב ושוב הטענה כי המתלוננת העלילה על הנאשם את העבירות, בשל עוינות שלה כלפיו. לדעתי טענה זו אינה מתקבלת על הדעת. ראשית, בהתאם לתלונתה נעצר הנאשם במרחק קצר מביתה, מה שתומך בגרסתה ושולל אפשרות לעלילה. שנית, תלונתה מגובה בשיחה למוקד 100. אמנם ברגעים מסוימים במהלך עדותה נראה היה כי המתלוננת אינה ממוקדת בהשתלשלות העניינים המדויקת, אך קשה לדרוש מאשה פשוטה, חולנית ומבוגרת שתזכור את כל התקריות, בייחוד כשעולה כי הזעיקה את המשטרה אינספור פעמים, בשל הטרדות הנאשם שהיה מכור לסמים ודר רחוב.

באופן כללי, התרשמתי כי המתלוננת עייפה מאד מהתנהלות הנאשם, ולכן היתה כעושה עליו, וניתקה את הקשר ממנו. בעדותה אף התבטאה באופן קשה כלפי הנאשם באמרה לו כי עדיף היה שימות, שכן חייו אינם חיים (עמ' 19 ש' 11). ואולם, תמונת יחסיה עם הנאשם מורכבת יותר. מעיון בה"ט 9030-06-16 ת/2 עולה כי המתלוננת אמנם הגישה בקשה לצו הגנה נגד הנאשם ביום 5.6.16 ובית המשפט נעתר לה. ואולם לאחר שנערך דיון במעמד הצדדים בפני כב' השופט פישר, הגישה בקשה לביטול הצו שם כתבה כי הנאשם נפצע בקטטה, והיא מבקשת לטפל בו. בעקבות זאת, בוטלה ההרחקה. באופן דומה, במהלך המשפט התייצבה על מנת לשמש כערבה עבור הנאשם, לאחר שניתן נגדו צו הבאה. המסקנה העולה היא כי הנאשם השביע אותה מרורים, אך עדיין היא מתייצבת לצדו בעת צרתו. משכך, לא שוכנעתי כלל שהיה לה מניע להעליל עליו.

האישום הראשון:

הפרת הצו

המתלוננת העידה כי הנאשם הגיעה לדלת ביתה בליל 4.6.16 בשעה 23:00 והיא הזעיקה את המשטרה. עדותה מגובה בהקלטת השיחה למוקד 100 של המשטרה, מאותה שעה.

עולה מהראיות כי עוד קודם לכן, באותו היום הוזעקה המשטרה בשל אותו עניין, ואז נעצר הנאשם ושחרר בתחנת המשטרה בערובה, תוך שנאסר עליו להיכנס לעיר לוד למשך 30 יום (ת/5). והנה, בשעת לילה מאוחרת של אותו היום, הוזעקה המשטרה בשנית.

המתלוננת העידה כי לא הגיעה לתחנת המשטרה באותו לילה, כיוון שנטלה תרופות (עמ' 20 ש' 4). לכן, הגיעה לתחנה רק למחרת בבוקר (5.6.16), ובהמשך לכך, פנתה לבית המשפט שם הגישה בקשה לצו הגנה.

עדות המתלוננת מתיישבת עם דו"ח הפעולה ת/6 שהוגש בהסכמה, ולפיו הגיע השוטר צחי אברמוביץ לבית המתלוננת ביום 4.6.16 בשעה 23:07. המתלוננת מסרה לו כי בנה הפר את ההוראה החוקית, ואינה יכולה לגשת למשטרה לאחר

שנטלה תרופות. בהמשך, השוטר איתר את הנאשם ברחוב דוד המלך, והסיע אותו להוסטל בגני אביב.

הנאשם עצמו הודה כי בליל 4.6.16 היה בקרבת בית אמו, אלא שלטענתו היה בגן הציבורי ברחוב דוד המלך. בכך כמובן הפר את ההוראה החוקית שנתן קצין המשטרה באותו יום, ולפיה נאסר עליו להיכנס לעיר לוד. הנאשם גם אישר כי נלקח על ידי השוטרים להוסטל בגני אביב, אלא שלטענתו נלקח מהתחנה ולא מהגן הציבורי. ספק בעיניי אם ניתן להסתמך על זכרונו, כשהדברים מתועדים בדו"ח הפעולה אחרת.

הנאשם אינו מכחיש כי הוא חתם על כתב הערובה ת/5 ומכאן שתנאי ההרחקה היו ידועים לו היטב.

עולה מכל האמור, כי הוכחה העבירה של הפרת הוראה חוקית.

איומים

המתלוננת אמנם העידה כי הנאשם אמר לה את הדברים המצוינים באישום (עמ' 15 ש' 8).

הנאשם אמנם נחקר באזהרה גם בגין עבירת האיומים (ת/3), ואולם לא העיד בעניין זה כלל, ולא נשאל בחקירתו הנגדית כל שאלה אודות איומים מצדו כלפי המתלוננת. הימנעות התביעה משאלות בעניין זה, היא בעלת משקל רב, כפי שנקבע בע"פ 4456/14 קלנר נ' מד"י (29.12.15):

מושכלות יסוד הם, כי על כל נקודה מהותית השנויה במחלוקת יש חובה לחקור בחקירה נגדית. כך למשל נקבע בע"פ 4609/14 צורדרקר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.3.2015):

"במסגרת חקירה שכנגד מחויב הצד היריב לחקור את העד בכל נקודה של מחלוקת ואי הסכמה, על-מנת לתת לעד הזדמנות 'להגן' על גרסתו, ולאפשר לבית המשפט להתרשם מהאופן בו יעשה הדבר. על כן, כאשר לא מוצגות שאלות בקשר לסוגיה מסוימת במסגרת חקירה נגדית, בהיעדר הסבר סביר אחר, ההנחה היא כי אין חולקים על דברי העד באותה סוגיה".

(ראו גם ע"פ 8005/04 אברוטין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 43 לפסק דינו של השופט ד' חשין (29.3.2007); עניין אבוטבול, פסקה ל"ט לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין; ע"פ 5706/11 רון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 144 לפסק דינו של השופט א' שהם (11.12.2014); ע"פ 7508/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 22 לפסק דינו של השופט צ' זילברטל (27.8.2012); קדמי - סדר הדין בפלילים, עמ' 1574 והאסמכתאות הנזכרות שם).

(וראו בעניין זה גם פסק הדין שניתן לאחרונה ממש בע"פ 7915/15 גדבאן נ' מד"י (9.7.17) שם נדונו ההשלכות של אי חקירת הנאשם בחקירה נגדית).

לדעתי, משלא ניתנה לנאשם ההזדמנות הנאותה למסור בעדותו גרסה בנוגע לעבירת האיומים, ושעה שהתביעה מבססת את האישום בעבירת האיומים על עדותה היחידה של המתלוננת, ללא כל חיזוק, קשה לקבוע כי האישום בעבירה זו הוכח מעבר לכל ספק סביר. בנוסף, אין לשכוח כי המתלוננת היתה לפי עדותה תחת השפעת תרופות בעת האירוע, וייתכן שלא שמעה באופן חד את הדברים. גם קשה לשלול שפירשה את דברי הנאשם מתוך כעס וכעסה שלה,

כאיום.

נוכח כל האמור, נותר ספק סביר ועל כן יזוכה הנאשם מעבירה של איומים.

האישום השני:

המתלוננת העידה כי גם ביום 6.6.16 הגיע הנאשם לדלת ביתה, איים וצעק. אמנם, היא הצליחה להתמקד באירוע רק לאחר שהושמעה לה הקלטה של שיחתה עם מוקד 100, אך הסבירה את הקושי שלה לזכור את הפרטים, נוכח ריבוי האירועים שהיו לה עם הנאשם (עמ' 21 ש' 6-3, עמ' 22 ש' 14). עוד העידה כי למחרת האירוע הראשון, פנתה לבית המשפט בבקשה לצו הגנה, ואכן ניתן צו מידי כב' השופטת פרנקל בה"ט 9030-06-16 (ת/2), לפיו נאסר עליו להתקרב למרחק הקטן מ-750 מ' מבית המתלוננת.

עדות המתלוננת מחוזקת בהקלטת שיחה למוקד 100 של המשטרה ממועד האירוע.

השוטר שאקו העיד כי ביום 6.6.16 הגיע לבית המתלוננת בשעה 15:43 וראה את הנאשם קרב אל ביתה. הנאשם ניסה לערער עדותו של שאקו בטענה לפיה המתלוננת היתה באותה עת בעצמה בתחנת המשטרה, לכן לא יכול להיות שהזעיקה את המשטרה לביתה. ואולם, עובדה זו כלל לא הוכחה. גם לא ידוע לבית המשפט מה המרחק מביתה לתחנת המשטרה, ולא ניתן לשלול שאמנם הספיקה להיות במשטרה ולשוב לביתה.

אמנם מעדויות השוטרים ביחס לאירוע זה עולה כי ביקרו בבית המתלוננת פעמיים באותו היום: בשעה 13:03 ובשעה 15:43. בביקור הראשון לא אותר הנאשם, כפי שעולה מעדות השוטר יפרח. לאחר מכן, אותר לפי עדות השוטר שאקו, כאמור לעיל, כשהוא מפר את הצו השיפוטי, ואת הוראת קצין המשטרה.

כאן יש לציין כי עלה מן העדויות שבנוסף לשני האירועים הנזכרים בכתב האישום, אירע אירוע נוסף, בתווק, ביום 5.6.17. לפי עדות השוטר בבג'ני, ביום 5.6.16, בשעה 16.31, הגיע לבית המתלוננת, בעקבות תלונתה מאותו בוקר. במקום, ראה את הנאשם דופק על הדלת, והאחרון הסביר לו כי הוא רק מעוניין להתקלח בבית. הנאשם עוכב. עדות בבג'ני מגובה בדו"ח פעולה שבו פורטה כל השתלשלות העניינים ת/7 ובדו"ח עיכוב ת/8. כמובן, אירוע זה מגבש עבירה נוספת של הפרת ההוראה שניתנה מטעם קצין המשטרה ת/5, אך הוא לא נכלל בכתב האישום. לנוכח סמיכות הזמנים בין האירועים, אינני מוצאת לנכון להרשיע את הנאשם בעבירה נוספת ביגו.

הנאשם טען כי לא ידע כלל על צו ההרחקה שניתן ביום 5.6.16 מידי בית המשפט, אך טענתו סותרת את עדות השוטר יפרח, לפיה מסר לנאשם את צו ההרחקה ביום 5.6.16 בשעה 17.06, והחתיים אותו על אישור מסירה כדין ת/1. כשעומדת עדות הנאשם מול עדות השוטר המגובה במסמכים, אני מעדיפה את עדות השוטר. בכל מקרה, גם אם לא קיבל את הצו, עדיין מעשיו מגבשים הפרה של ההוראה החוקית הראשונה שניתנה מידי קצין המשטרה ת/5, עליו הוא חתום.

הנאשם אישר בחקירתו במשטרה כי ביום 6.6.16 הגיע לרחוב של בית אמו (ת/4 ש' 9), וכבר בכך הפר את הצווים, כך שקשה להבין את כפירתו באישום זה.

בחקירתו במשטרה טען הנאשם כי במועד האירוע היה בתל אביב כיוון שהוא שותה שם אדולן (ת/4 ש' 38), אך על גרסה זו לא חזר בעדותו. לכאורה, אם כך הדבר, היה עליו לטעון טענת אליבי כהלכתה, וניתן היה לבדקה ביתר קלות,

אך הוא בחר מטעמיו שלא לפעול כך.

נוכח כל האמור, הוכחה העבירה של הפרת צו.

סיכום

התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם הפר הוראה חוקית בכל אחד מן האישומים. בעניין האישום השני, קבעתי כי גם אם תתקבל גרסתו לפיה לא ידע על הצו השיפוטי, עדיין מעשיו היוו הפרה של הוראת קצין המשטרה.

מצד שני, לא הוכחה עבירת האיומים.

לפיכך, אני מזכה את הנאשם מעבירת איומים, ומרשיעה אותו בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית.

ניתנה היום, כ"ו תשרי תשע"ח, 16 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים